Από το Συναξάρι - Άγιος Ευχέριος επίσκοπος Ορλεάνης

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 20 Φεβρουαρίου, 2021

20 Φεβρουαρίου

Αφιερωμένος από νεαρή ηλικία στην μελέτη της Αγίας Γραφής, ο άγιος Ευχέριος κατάλαβε ότι παράγει το σχήμα του κόσμου τούτου και ότι κάθε ανθρώπινο εγχείρημα στην γη είναι μονάχα ματαιοδοξία. Απαρνήθηκε, έτσι, κάθε γήινη προσκόλληση, με σκοπό να αναχωρήσει στην περίφημη μονή του Ζυμιέζ, στην επισκοπή της Ρουέν. Έφθασε δε σε τέτοιο σημείο αγιότητας που μετά τον θάνατο του επισκόπου Ορλεάνης, οι κάτοικοι της πόλεως έπεισαν τον Κάρολο Μαρτέλο να αναγκάσει τον άγιο να δεχθεί την διαδοχή (717). Εγκαταλείποντας παρά την θέλησή του και με δάκρυα τις αναπαύσεις του θεωρητικού βίου, ο άγιος Ευχέριος κυβέρνησε με σοφία την επισκοπή του, διορθώνοντας τις παρεκτροπές και διαδίδοντας με τον λόγο του τον ζήλο για τα έργα της αρετής.

Την ταραγμένη εκείνη περίοδο, δεν δίσταζε να επιτιμά με σταθερότητα όλους εκείνους που σφετερίζονταν τα αγαθά της Εκκλησίας. Οι εχθροί του, βρίσκοντας την ευκαιρία, τον κατήγγειλαν τότε ως στασιαστή στον Κάρολο Μαρτέλο, ο οποίος μετά την νίκη του επί των Σαρακηνών στο Πουατιέ (732), είχε ανταμείψει τους αξιωματικούς του δημεύοντας προς όφελός τους την εκκλησιαστική περιουσία. Περνώντας από την Ορλεάνη, ο πρίγκιπας διέταξε να συλληφθεί ο άγιος ιεράρχης και τον εξόρισε στην Κολονία. Η χάρις, όμως, του Θεού που ακτινοβολούσε η προσωπικότητά του επέβαλλε εκεί τον σεβασμό και την αφοσίωση του χριστιανικού πληρώματος που τον θεωρούσε ως δικό του ποιμενάρχη.

Εξόριστος πάλι στην περιοχή της Λιέγης, έκανε τον δούκα Ροβέρτο, ο οποίος είχε αναλάβει την επιτήρησή του, αφοσιωμένο μαθητή του και του ζήτησε ως μόνη χάρη

να αποσυρθεί στην μονή του αγίου Τροντ, όπου πέρασε τα τελευταία χρόνια της ζωής του ευχαριστώντας τον Θεό που τον απάλλαξε από το ποιμαντορικό του αξίωμα, αφού τον έκρινε άξιο να υποφέρει για την δικαιοσύνη. Όπως και σε όλα τα μέρη που είχε διαμείνει προηγουμένως, η ζέση του στάθηκε για όλους τους μοναχούς μια ζωντανή διδαχή, και κατά το παράδειγμά του, όλοι περιφρονούσαν τις επίγειες μέριμνες και δεν ποθούσαν, παρά τον ουρανό.

Μετά την μακάρια ανάπαυσή του (περί το 738 ή το 743) οι λαμπάδες κοντά στον τάφο του έκαιγαν άλυωτες και το λάδι στις κανδήλες θεράπευε πλήθος αρρώστων που προσέτρεχαν με πίστη στην μεσιτεία του αγίου επισκόπου.

(Από το βιβλίο: "Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας", υπό Ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου. Τόμος έκτος, Φεβρουάριος, 20. Εκδόσεις "'Ινδικτος")

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*